

הנמר, הברהמין והתן

פעם נתפס נמר במלכודת. הוא ניסה לשווא לצאת בין הסורגים וכשלא הצליח, התגלגל על הארץ בזעם רב. במקרה עבר שם ברהמין עני. "אנא, שחרר אותי איש קדוש!" קרא הנמר. "לא, ידידי" ענה הברהמין "אם אשחרר אותך, בוודאי תטרוף אותי." "לא, לא" נשבע הנמר "להפך, אהיה אסיר תודה לך ואשרת אותך תמיד כמו עבד." הנמר התחיל להתייפח עד שלבו של הברהמין התרכך והוא פתח את הכלוב. הנמר קפץ החוצה, תפס את האיש וקרא "איזה טיפש אתה! מה מונע ממני לאכול אותך? אחרי שהייתי אסור זמן רב אני רעב מאוד." לשווא התחנן הברהמין על חייו אך רק לדבר אחד הסכים הנמר. הברהמין ישאל שלושת היצורים הראשונים אותם יפגוש, ויישמע לדעתם האם נמר צודק.

הברהמין שאל קודם כל עץ פאפאל מה דעתו, אך העץ ענה בלעג "על מה תתלונן? אני נותן צל לכל אחד שעובר כאן, ובתמורה מורידיים את הענפים שלי כדי להאכיל בהמות. אל תבכה. תהיה אדם!" הברהמין הלך עצוב עד שראה נקבת בופלו שסובבה גלגל של באר. הוא לא הצליח אצלה טוב יותר, כי היא ענתה "אתה טיפש אם הנך מצפה להכרת טובה. הבט עלי. כל זמן שנתתי חלב האכילו אותי בזרעי כתנה ובחציר, ועכשיו כשאני יבשה רותמים אותי לעול ונותנים לי לאכול אשפה!" הברהמין, עצוב עוד יותר, ביקש את דעתה של הדרך. "אדוני היקר" ענתה הדרך "כמה טיפשי לצפות למשהו שונה. הנה אני, מועילה לכולם וכולם דורכים עלי, שופכים עלי עפר המקטרות וקליפות גרעינים!" הברהמין הסתובב בצער ובדרכו חזרה לנמר פגש בתן שקרא "מדוע אתה עצוב כל כך מר

ברהמין? אתה נראה כמו דג שהוציאו אותו מהמים."

הברהמין סיפר לתן מה קרה. "כמה מביר!" אמר התן כששמע את הסיפור "אולי תספר לי זאת שנית, כי סיפורך בלבל אותי כליל."

הברהמין סיפר לו הכל שוב, אך התן הניע את ראשו ועדיין לא יכול היה להבין. "כמה מוזר" אמר "נראה שדבריך נכנסים באוזן אחת שלי ויוצאים מהשניה. אלך למקום שם קרה הדבר ואולי שם אוכל לתת לך את דעתי."

הם חזרו לכלוב, שם הנמר חיכה עדיין לברהמין. "נעדרת זמן רב" נהם בכעס "עכשיו נתחיל בארוחה שלנו!"

"ארוחה שלנו?" קרא הברהמין האומלל "איזה צורה עדינה להגדיר זאת! אבל אולי תמתין עוד חמש דקות, אדוני הנמר" ביקש "כדי שאוכל להסביר את הדברים לתן הזה, שהוא קצת קשה הבנה."

הנמר הסכים והברהמין התחיל את סיפורו שוב, בלי לפסוח על פרט כלשהו ותוך משיכת הדברים כמה שרק אפשר.

"הו המוח שלי! הו המוח האומלל שלי!" קרה התן ביאוש "אנה הסבר עוד! איך זה קרה?"

אתה היית בכלוב, והנמר עבר לידך.. "וואו!" הפסיק אותו הנמר "אני הייתי בכלוב." "כמובן" קרא התן כשהוא מעמיד פנים של מפוחד "כן, אני הייתי בכלוב.. לא, לא אני.. כבר שכחתי שוב.. וי המוח שלי.. הבה נראה, הנמר היה בתוך הברהמין והכלוב עבר ליד.. לא שוב לא נכון! טוב, אל תשימו לב עלי כי אני לא אבין לעולם!"

"כן, תבין מיד" נהם הנמר מרוגז על טיפשותו של התן "אני אסביר לך! אני הוא הנמר.."

"כן אדוני!"

"וזה הברהמין.."

"כן אדוני!"

"וזה הכלוב.."

"כן אדוני!"

"ואני הייתי בתוך הכלוב. אתה מבין עכשיו?"

"כן.. לא.. אנא, אדוני.."

"מה?" שאל הנמר באי-סבלנות.

"אנא אדוני, איך נכנסת לתוכו?"

"איך? בצורה רגילה ביותר, כמובן!"
"הו, הראש שלי שוב מסתחרר! אל תכעס
אדוני, אבל מה היא הצורה הרגילה?"
הנמר איבד את סבלנותו, קפץ לתוך הכלוב
וצעק "כך! עכשיו אתה מבין איך זה היה?"
"מבין מצוין" גיחך התן כשהוא נועל את הכלוב
"ואם תסכים, אני חושב שנשאיר את הדברים
כפי שהיו בהתחלה!"